

Daniel

Mijn broer haalt alleen maar tieners op school en is eigenlijk altijd aardig tegen iedereen. Hij zit in het regionale voetbalteam dat traint en speelt op zijn middelbare school, en de drie beste spelers, hij en zijn beste vrienden, wisselen elkaar af als aanvoerder, dus elke drie maanden is hij één maand aanvoerder van het team. Mensen vinden hem aardig omdat hij eerlijk is en altijd de namen van de andere spelers roept om ze aan te moedigen en klapt als ze winnen, en als ze winnen door een goal van iemand anders, zorgt hij er altijd voor dat die persoon de beker vasthoudt op de foto voor de krant.

Hij is de perfecte van ons tweeën. Als mijn familie in de krant staat, plaatsen ze foto's van mijn broer. Meestal knippen ze mij er af. Mijn broer is veel groter dan ik, en hij heeft ook lichter haar dan ik en steiler haar, en het mijne krult erg en is van een donkerder geel, dat volgens sommige mensen gemberkleurig is en waarmee ik op school word gepest. Mam zegt dat hij eruitziet als een engel en dat ik eruitzie als een duiveltje, maar ik geloof niet dat ze het beledigend bedoelde, omdat ze erbij glimlachte, alsof ik het leuk zou vinden dat ze dat zei. Mijn broer heeft echte spieren en kan heel hard rennen en wint alle hardloophwedstrijden bij sportdagen op school. Hij doet ook een toelatingsexamen voor de grote school die na de middelbare school komt, zodat mam en pap geen geld hoeven te betalen als hij daarheen gaat, en dat gaat waarschijnlijk door, zegt mam, omdat hij heel hard werkt en van nature slim is.

Zijn vrienden Marc en Carl zijn grappig. Ze zijn geestig-grappig, maar ook vreemd-grappig. Als ze bij ons thuis zijn, vallen ze plotse-ling allemaal stil als ik de kamer binnenkom en dan zeg ik: 'Hé, jullie hadden het over mij!'

En zij zeggen: 'Niet waar.'

En ik zeg: 'Waar hadden jullie het dan over?'

En soms komen ze met rare uitvluchten, maar soms zegt een van

hen: 'We hadden het over meisjes.'

En dan zeg ik: 'Niet waar! Jullie hadden het over mij!'

En mijn broer zegt dan: 'Nee, echt, Daniel. Ik zweer dat we het over meisjes hadden.'

En dan geloof ik ze, want mijn broer zou echt nooit tegen me liegen, omdat we broers zijn en een bloedverbond hebben dat we nooit tegen elkaar zullen liegen. Een bloedverbond betekent dat je nog liever doodgaat dan tegen elkaar liegt.

Mijn broer is ook erg populair bij de meisjes. Dat heeft Carl me verteld en Marc ook, en mam ook. Ik had dat al geconcludeerd omdat we hem een paar keer ophaalden van school en toen praatte hij met een meisje en hield haar hand vast en een keer... een keer zoende hij met een meisje en ik was geschokt en ontzet en mam lachte om mijn mond, die wijd open stond, en toeterde en zwaaide naar hem en mijn broer lachte en werd rood en stapte in de auto en toen hij in de auto stapte, zei ik: 'Waarom zie je zo rood?'

En hij zei: 'Hou je kop, Daniel.'

En mam lachte weer, harder nog.

Het leukste van mijn broer is dat hij de meest fantastische *World of War*-speler is die er bestaat. En hij speelt het niet eens zo vaak! Hij speelt het alleen met mij. Hij speelt vaker op de Xbox, met Marc en Carl meestal, en we spelen op de Wii beneden met mam en pap soms, en hij speelt ook af en toe op de Sega, maar eigenlijk speelt hij niet zoveel spelletjes omdat hij buiten aan het voetballen is. Maar hij speelt wel de meeste avonden *World of War* met mij en we spelen tot acht uur of halfnegen en dan moet ik of in bad en naar bed of gewoon naar bed, maar meestal in bad en naar bed. Dan lees ik mam voor voordat ik naar bed ga, of soms lees ik pap voor, maar meestal is pap nog niet thuis. Soms komt mijn broer binnen en dan praten we, heel interessante gesprekken over het leven. Mijn broer zegt dat ik heel verstandig ben en hij heeft gelijk. Ik geef hem altijd raad.

We zijn heel verschillende mensen. Maar sommige dingen waarin wij tweeën verschillen zijn goed. Zo is hij het beste in Engels en aardrijkskunde en geschiedenis, en weet hij niet wat hij wil worden als hij groot is, maar ik ben voor mijn leeftijd een heel goede robotontwerper en ik weet precies wat ik wil worden als ik groot ben: een robotinge-

nieur. Ik maak alle ontwerpen voor de robots en hou toezicht op de bouw van het prototype en daarna maak ik een heel ras van robots, of ik gebruik mijn robotkrachten om normale mensen uit te rusten met robotachtige hulpstukken zodat ze kunnen worden wat ze maar willen, zoals wanneer je bijvoorbeeld blind bent, maar toch gevechtspiloot wilt worden, dan kan ik je robotogen geven waarmee je normaal kunt zien, of beter nog, ogen waarmee je 's nachts kunt zien en in staat bent om zowel infrarood als ultraviolet licht waar te nemen. Je zou een knop op je hoofd hebben waaraan je kunt draaien om te beslissen welke van de twee je zou willen. Mensen zouden naar mijn werkplaats toe komen en ik zou ze bekijken en dan zou ik ze verbeteren tot ze absoluut perfect waren en niet verder verbeterd konden worden. Ik zou aan mijn broer werken en hem echt groot en gespierd en zo snel als een luipaard maken, en ik zou hem een heel diepe stem geven en superkort haar en een geweer dat zich uit zijn linkerarm zou vormen als zijn verhoogde zintuigen hem zouden waarschuwen dat we in gevaar waren.

Ik heb mijn broer verteld wat ik wilde worden en hij zei dat het cool was, maar jammer genoeg wilde hij niet dat ik hulpstukken aan hem toevoegde, want hij wilde zijn wie hij was en kijken hoe dat uitpakt. Ik zei dat dat stom was. Wie wil er nou niet perfect zijn? Of een robot?

En daarom heb ik ervoor gekozen om mijn opstel over mijn broer te schrijven.

Vriendelijke groeten, Daniel Alexander Walker, leeftijd negen en viervijfde jaar.

Karen

Mijn ouders waren elkaars tegenpolen. Mijn moeder was een mooie, treurige vrouw, donker, klein en snel kwaad. Ze was altijd aan het mopperen over opoffering en alles wat ze voor ons had opgegeven. Ze ging dood toen ik zestien was en nu zou ik haar graag beter gekend hebben. Mijn vader was groot, met blond haar dat vanuit een scheiding opzij viel, en hij had een vriendelijk, mild temperament. Pa was advocaat en vertrok elke dag heel vroeg in de morgen naar York om naar kantoor te gaan. Later werd hij politicus. Hij had genoeg van de wereld gezien om grote dromen voor ons te hebben en toen ik erheen kon – toen het nog gratis was om te gaan studeren – stuurde hij me naar Oxford University.

Ik was drie jaar ouder dan mijn zus Cheryl en ik wilde er niet alleen naartoe, dus gaf mijn vriendin Leah zich op voor een verpleegstersopleiding in Oxford en volgde me erheen. Twee jaar nadat we naar Oxford waren verhuisd, ontmoette ze Edward, die filosofie studeerde, tijdens een roeitochtje op de rivier. Het verbaasde me dat ze hem zo leuk vond, omdat Leah zo nuchter was en Edward arrogant kon zijn. Hij leek te kil voor de warme Leah. Een halfjaar later nam hij haar mee naar een picknick op diezelfde rivier en vroeg om haar hand in het bijzijn van al zijn vrienden. Ze trouwden en verhuisden naar Hemingway voor Edwards werk. De huizen waren er goedkoper en ruimer, en de stad was rustig en veilig. Een paar jaar daarna ontdekten ze dat er een kind op komst was, een jongen.

Leah was naar de buitenwijken verhuisd, maar ik was dol op Oxford. Het was de stad waar ik advocaat werd, waar ik mijn echtgenoot ontmoette, waar we ons eerste appartement kochten, waar het energieniveau een uniek momentum had en zelfs het meest alledaagse begin van een avond opstuwde tot iets nieuws, iets anders en onverwachts. Mijn vriend Steve was twee jaar verder met zijn rechtenstudie dan ik. Nadat hij was afgestudeerd, spraken we de meeste avonden

rond zessen af in het café en bleven daar óf tot laat zitten praten en drinken óf we liepen samen naar huis. Hij kwam uit Londen, was lang, mager maar gespierd, eerlijk, opgewekt en knap, en heerlijk zelfingenomen. Hij was gepassioneerd. We kibbelden heel wat af, maar hadden dezelfde normen en waarden. We streefden allebei onafhankelijkheid en controle na, maar stelden ons om een of andere reden voor dat dat al op ons lag te wachten. We waren jong en gezond en vol beloften. We hadden geen problemen en geen twijfels.

Een paar weken nadat ik was afgestudeerd, trouwden we in Oxford. Na afloop gingen we eten in een Indiaas restaurant waar we allebei dol op waren.

Vlak voor we het appartement in Oxford hadden gehuurd, kwamen we erachter dat ik zwanger was en een paar maanden na de geboorte van ons eerste kind verhuisden we naar Hemingway. Steve was achtentwintig en ik zesentwintig. De verhuizing kwam onverwacht, maar plotseling was Oxford te claustrofobisch geworden. Onze vrienden vielen te pas en te onpas binnen, zonder van tevoren te bellen, en we wilden vooral privacy.

Het duurde lang, een paar weken, voor we het eens werden over een naam voor de baby. Steve bleef maar namen voorstellen die ik afschuwelijk vond: Jamie, Taylor, Rowan. Uiteindelijk had hij geen geduld meer met me en begon hij de baby 'Max' te noemen. Na een poosje bleef dat zo.

Later, toen we Daniel kregen, ons tweede kind, verhuisde mijn zus naar Hemingway om dichterbij mij te wonen. Cheryls leven verschilt heel veel van het mijne. Ze heeft gereisd in plaats van gestudeerd. Cheryl heeft diverse lange relaties gehad, maar is vorig jaar pas getrouwd, op achtendertigjarige leeftijd, met Charlie, die een brede, jongensachtige grijns heeft en woest krulhaar.

Ik weet dat het irrationeel klinkt, maar soms ben ik jaloers op alle vrijheid en eenzaamheid die zij heeft ervaren. Als advocaat en moeder van twee kinderen is mijn eigen vrije tijd kostbaar. Die breng ik door met mijn gezin en als ik kans zie, spreek ik af met Cheryl of Leah, maar zelfs die gelegenheden lijken spaarzaam en zeldzaam te zijn. Ik bel ze allebei regelmatig, maar lunchen of dineren lukt ons meestal niet vaker dan één keer per maand.

Misschien omdat we dezelfde keuzen in het leven hebben gemaakt, hebben Leah en ik een hechtere band dan mijn zus en ik. Ik weet dat Leah er zou zijn voor mijn kinderen als er iets met mij gebeurde, en als er iets met Leah gebeurde, zou ik klaarstaan voor haar zoon Hunter, die zoals veel kinderen zonder broertjes of zusjes humeurig en overheersend kan zijn. Dat zeg ik natuurlijk niet tegen Leah, omdat we allemaal graag geloven dat onze kinderen perfect zijn, en persoonlijk zou ik niet graag van dat idee afgeholpen willen worden.

Ondanks Hunters bazigheid zijn Max en hij sinds ze klein waren de beste vrienden en Leah en ik hebben dat altijd fijn gevonden, omdat ze zichzelf op gezamenlijke vakanties goed konden amuseren. Ze zijn allebei vindingrijk en onderzoekend, ze voetballen, zwemmen, surfen, ruziën samen en maken het samen weer goed zonder dat wij eraan te pas komen. Max is altijd de eerste, en soms de enige, om iemand te vergeven, de eeuwige vredestichter.

Leah was de eerste die ik in vertrouwen nam over Max' aandoening en Hunter wist het al sinds hij vier was. Hij was jong toen hij erachter kwam, omdat hij samen met Max in bad ging voor het slapengaan, maar hij leek het zo goed te begrijpen als een kind maar kan. We hebben hem alleen verteld dat Max anders is. Max is speciaal.

Max

Het is 23.10 uur op een zondagavond ergens eind september en ik hoor te slapen, maar dat doe ik niet. Mijn ouders geven een etentje. Het is duidelijk: aan het geluid van het idiote, hysterische gelach dat je begint uit te stoten als je volwassen bent en heel weinig vrienden hebt en maar zelden lol maakt, is af te leiden dat ze vol zijn van hun eigen gaafheid en niet snel de huiskamer uit zullen komen.

Dus ik slaap niet. Ik doe wat volgens mij de meeste vijftienjarigen doen als ze zeker weten dat er geen ouder hun kamer in zal komen. Ik streek met mijn hand over mijn dij, met mijn ogen dicht. Ik stel me voor dat ik iemand aan het zoenen ben. Tot nu toe is dat het enige waar ik aan denk als ik dit doe, voor het geval ik in het echte leven nooit verder zal komen dan zoenen. Ik bedoel, dat wil ik wel, logisch. Maar ja... misschien komt het er nooit van. Neuken, bedoel ik. Dus ik wil er niet echt over nadenken.

Vandaar dat dromen over zoenen. Zoenen is lekker. Met zoenen kan ik scoren. Ik heb al heel vaak fantastisch gezoend. Denken aan zoenen gaat niet gepaard met flitsen van 'Maar als ik nou nooit...?' Ik ben dol op zoenen.

Dus in mijn hoofd raken mijn lippen die van iemand anders en lig ik achterover op het gras van het voetbalveld op school. Mijn handen gaan over mijn benen en zwerven rondom mijn kruis. Ik weet nooit waardoor ik klaarkom. Het is meestal erg moeilijk om dat voor elkaar te krijgen, dus ik neem gewoon genoeg met een lekker gevoel en hier en daar wat aanraken in dat gebied.

Ik rol op mijn zij en mijn haar beweegt zacht over mijn gezicht, en dat is ook erotisch. Ik besluit te doen wat ik bijna nooit doe, en ik zuig op mijn pink en ga dan met mijn hand voorbij mijn buik.

Het werkt altijd. Waarschijnlijk omdat ik het zo zelden doe en waarschijnlijk ook omdat het vrij nieuw is. Het is net een geheim. Ik grijns in mijn kussen en adem zwaarder.

‘Wat doe jij nou?’

‘Shit!’ Ik kijk over mijn schouder en grijp mijn dekbed.

‘O, fuck!’ De gestalte die zich aftekent tegen het licht uit de gang staat in mijn deuropening, stoot een laag lachje uit en slaat zijn hand voor zijn mond.

Hij duwt de deur dicht en loopt het licht in, waar de gestalte verandert in Hunter Fulsom, zoon van mijn ouders’ vrienden Leah en Edward. Hunter zit op het plaatselijke *college* en we zaten vroeger in hetzelfde voetbalteam, voordat hij het eerder dit jaar voor gezien hield. Nu hangt hij alleen wat rond bij de Town Hall, waar iedereen die minderjarig is naartoe gaat om te feesten, wiet te roken en te drinken. Leah vertelde mijn moeder dat zijn cijfers slechter zijn geworden en dat hij in de zomer is gearresteerd omdat hij iemands huis met eieren had bekogeld.

Ik rook geen wiet. Dat kan ik niet maken, al zou ik het willen, vanwege mam en pap. Ik moet zorgen dat ik uit de problemen blijf, dat ik me goed gedraag. Ze zijn allebei advocaat en ze werken hard en staan vaak in de krant. Deel uitmaken van mijn familie brengt een zekere mate van druk met zich mee. Ze zouden over ons schrijven als ik zoiets zou doen. Mam en ik noemen dat ‘een prins Harry flikken’.

‘Je flikt me geen prins Harry, hoor,’ zegt ze.

Ik zou het toch niet doen. Maar het lijkt erop dat Hunter het wel zou doen, en ook gedaan heeft.

Hunter is lang, donker en, denk ik, knap. Zijn ogen lijken halfdicht in het relatieve duister van mijn slaapkamer. Ik zie de contouren van zijn trekken alleen dankzij het maanlicht buiten. Alles aan hem is zwart of grijs. Hij gniffelt naar me.

‘Hé, daar,’ zegt hij.

Hunters moeder en mijn moeder zijn al beste vriendinnen sinds ze klein waren. Dat maakt Hunter tot een niet-genetische ‘neef’ en, alleen bij gebrek aan beter, tot een van mijn beste vrienden toen ik opgroeide. Hij kent al mijn geheimen, inclusief *het* geheim, waar alleen mijn familie vanaf weet, wat betekent dat ik het hem, op een bepaalde manier, altijd naar de zin moest maken toen we klein waren. Hij was een jaar ouder dan ik en had de leiding in onze vriendschap. Hij was de donkerharige met de donkere ogen die mysterieus en op

zijn hoede bleef, en ik was de zonnige blonde die open en eerlijk was en per ongeluk in een situatie was terechtgekomen waarin ik naar Hunters pijpen moest dansen tijdens al onze kinderspelletjes, omdat hij bepaalde info over mij had en ik niets over hem. Desondanks beschouwde ik Hunter altijd als een van mijn beste vrienden en ook, in zekere zin, als mijn held, omdat hij dingen deed die ik wilde doen, maar als eerste en veel beter. Het was Hunter die ik in mijn team had gewild toen ik *Swallows and Amazons* las. Het was Hunter aan wie ik dacht toen ik de jonge John Connor in *Terminator 2* zag. Het was Hunter die met de hand een houten bootje voor me sneed om mee op het meer te zeilen toen we de streek in Yorkshire bezochten waar onze moeders hun jeugd hadden doorgebracht, en het was Hunter die me leerde hoe je stokjes moest laten drijven en die me 's nachts in bed vasthield als het gehuil van de wind als een geest klonk. Hij was een grote broer voor zolang ik enig kind was, en daarna een vriend voor altijd, in goede en slechte tijden, et cetera.

Maar het verbaast me hem nu te zien. We hebben elkaar al maanden niet gesproken, niet sinds een dronken gesprek over seks op oudjaar, toen we met onze families op skivakantie in Zwitserland waren en Hunter, zonder aanwijsbare reden, kwaad en stil was geworden en toen 'rot op, mooie jongen' tegen me had gezegd.

'Met hoeveel mensen ben jij naar bed geweest?' was het laatste wat ik me herinnerde tegen hem gezegd te hebben. Ik lachte samenzwerderig en fluisterde het in zijn oor; onze ouders zaten in het vertrek ernaast.

'Mensen?' vroeg hij wantrouwig, stond toen op en slingerde naar de deur van de hut die naar buiten leidde. Met een schorre stem had hij de woorden eruit gespuugd: 'Rot op, mooie jongen.'

Dat was negen maanden geleden.

'Wat doe jij hier?'

'Ik kom mijn ouders ophalen.' Hunter houdt een autosleutel omhoog. 'Ze zijn behoorlijk dronken. De jouwe ook.'

Hunter loopt op me af. In het donker lijkt de manier waarop hij loopt dreigend. Hij zakt door zijn heupen op een vreemde, wolfachtige manier. Hij blijft op ongeveer een meter afstand staan, met een zwarte rugzak in zijn hand. 'Ik heb gezegd dat ik je even gedag kwam

zeggen voor ik vertrok. En je ouders zeiden dat het oké was.’

‘O.’

Hunter grijnst. ‘Je was...’

‘Nee,’ zeg ik, zomaar, omdat het zo duidelijk is.

‘Ik zag het.’ Hij zwijgt even. Hij likt langs zijn lippen. ‘Kun jij dat?’

‘Natuurlijk kan ik dat!’ zeg ik nijdig.

‘Sorry. Ik wou je niet beledigen. Ik dacht gewoon... het is meer iets voor jongens, toch?’

‘O,’ mompel ik blozend. ‘Eh, dat zal wel.’

‘Het geeft niet.’ Hij komt op de rand van mijn bed zitten en ik probeer, wederom vergeefs, om het dekbed en het laken iets dichterbij te trekken om mijn blote been te bedekken. ‘Je hoeft je er niet voor te schamen.’

‘Dat weet ik.’ Ik frons.

‘Ik bedoelde om aan dat plekje te zitten waar je aan zat.’

‘Wat? Hoe lang heb je bij de deur gestaan?’

Hij gniffelt. ‘Mag ik het zien?’

‘Eh, nee!’

‘Laat maar zitten,’ lacht hij. ‘Ik wil het ook niet echt. Ik dacht alleen... omdat ik zag dat je het aanraakte.’ Hij zwijgt even en kijkt naar mijn gezicht.

Mijn keel snoert dicht bij het ‘het’-woord. ‘Het’ is geen woord dat ik graag hoor.

Even is er alleen het geluid van onze zware, behoedzame ademhaling in de stille kamer. Buiten rijdt een auto voorbij.

‘Ik zeg het tegen niemand,’ zegt hij, en hij klinkt dreigend. Ik kijk naar hem op en hij lacht.

‘Rot op,’ mompel ik.

‘Hooo!’ Hij houdt zijn handen omhoog in een zogenaamd protest, laat ze dan op zijn knieën vallen en haalt zijn schouders op. ‘Het verbaast me alleen. Ik dacht gewoon niet dat jij het met jezelf zou doen.’ Hij legt de nadruk op ‘jij’.

Ik denk erover na, haal mijn schouders op en word rood. ‘O. Oké. Sorry.’ (*Waarom zei ik nou sorry?* denk ik.)

Hunter kijkt mijn kamer rond, op de bezitterige manier die hij altijd heeft gehad als het over mijn leven en mijn spullen gaat. Hij is altijd

de leider geweest, en soms de pestkop. Hij is lang en gespierd en mannelijk. Ik voel me klein naast hem, met alleen een τ-shirt aan en het dekbed over me heen. Hunter draagt een τ-shirt met het logo van een band erop, een spijkerbroek en een zware metalen sleutelketting aan het lusje van zijn riem. Zijn armen zijn gespierd en harig. Hij ruikt naar muskusachtige deodorant en bier. Ik ruik waarschijnlijk naar shampoo.

‘Wil je een Stella?’ vraagt hij plotseling, alsof hij heeft gezocht naar iets om te zeggen. ‘Ik heb er een paar in mijn rugzak.’

Ik haal mijn schouder op. ‘Best.’

Hij haalt twee flesjes uit zijn zwarte rugzak en geeft mij er een.

‘Moet je wel drinken als je nog gaat rijden?’ zeg ik.

Hunter legt zijn linkerbeen op het bed en draait zich naar me toe. Ik krijg eindelijk mijn been onder het dekbed en ga rechtop zitten terwijl ik een slok bier neem.

‘Het is maar Stella. Niet iedereen is zo’n totaal lichtgewicht als jij,’ zegt Hunter, terwijl hij een teug uit de fles neemt alsof het cola is.

‘En... wat heb je zoal gedaan? Ik heb je eeuwenlang niet gezien,’ zeg ik, terwijl ik expres oudjaar niet ter sprake breng.

Hunter kijkt me alleen maar aan vanonder zijn wimpers en rolt met zijn ogen. ‘Ik ben volwassen geworden.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Dus stoned worden en huizen met eieren bekogelen is tegenwoordig volwassen gedrag?’

‘Rot op, wat weet jij er nou van,’ mompelt Hunter humeurig, maar hij geeft me een speelse duw, laat zijn handen op mijn buik liggen en schuift dichterbij me toe op het bed, komt tegen me aan liggen zoals we deden toen we klein waren. ‘Je bent niets veranderd,’ zegt hij, terwijl hij door mijn haar woelt. Hij leunt tegen mijn schouder.

Ik lach met de fles aan mijn mond en voel dat er bier over mijn onderlip en kin druipt. ‘Oeps,’ zeg ik. Terwijl ik het afveeg, kijkt hij me onderzoekend aan, alsof hij zich concentreert. ‘Ben je dronken?’ vraag ik.

‘Nee.’ Hij kijkt naar beneden en drinkt zijn fles in één teug leeg; daarna haalt hij de dop van nog twee flesjes. ‘Ik heb erge dorst.’

Ik pak het flesje aan en zet het op mijn nachtkastje. Ik voel mijn hoofd al licht worden omdat ik te snel heb gedronken. Hunter wringt

zich in bochten op het bed en leunt tegen de muur, met zijn benen op mijn schoot, waardoor ik me niet kan bewegen.

‘Zo.’ Ik probeer iets te bedenken waarover we kunnen praten. ‘Ben je nog steeds met Kelly Morez?’

‘We waren niet echt een stel.’

Ik wacht af. ‘En meer heb je er niet over te zeggen? Ik weet dat je het met haar gedaan hebt, dat heb je me verteld op...’

‘Ja, ik weet het, op oudejaarsavond.’ Hunter gaat met zijn hand door zijn haar. ‘Het is geen echte seks als je niet op iemand valt.’

‘Viel je niet op haar?’

Hunter haalt zijn schouders op. ‘Ik vind andere mensen leuker.’ Hij neemt weer een slok Stella. ‘En jij? Ga jij met iemand om?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee.’

‘Ik hoor dat je iets hebt gehad met een heleboel meisjes van jouw klas.’

‘Waar heb je dat gehoord?’

‘Hier en daar. Ik moet je in de gaten houden. Jij bent mijn kleine neefje, min of meer.’

‘Niet echt,’ corrigeer ik hem. ‘En ik ben maar een half jaar jonger dan jij.’

‘Maakt niet uit. Een heleboel mensen op het college vinden je ook aardig.’

‘Echt?’

‘Ja.’ Hij snuift, als een soort lach, maar niet helemaal. ‘Ze vinden je knap.’

‘Knap?’ Ik frons.

‘Nou, je weet wel. Gewoon. Je ziet er goed uit.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Nou, ik heb het zelfs nog nooit echt gedaan. Ik stop voor het zover komt.’

‘Weet ik, dat heb ik gehoord.’

‘Hè? Van wie. Wie vertelt je al die dingen?’ vraag ik lachend. ‘Waar haal je je informatie vandaan, de Gestapo?’

Hunter lacht alleen geheimzinnig. ‘Nou’ – hij klinkt met zijn flesje tegen het mijne als ik het tweede pak – ‘ik snap het wel. Je kunt het niet helpen als je er soms gewoon geen zin in hebt, toch?’

‘Eh, nou, het is niet echt...’ begin ik.

‘En soms heb je er gewoon wel zin in,’ zegt Hunter bedaard, terwijl hij het etiket van zijn bierflesje bestudeert. Hij neemt een slok van zijn bier en kijkt mijn kamer rond. ‘Gave spelletjes,’ mompelt hij, naar mijn consoles starend.

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Gaat het wel, Hunter?’

Even ziet hij er echt ellendig uit. Maar in plaats van iets te zeggen, leunt hij weer tegen mijn schouder.

‘Er is niks,’ zegt hij na een minuutje. ‘Moe.’

En dan ademt hij snel in, en ik besef dat hij huilt.

‘Wat is er aan de hand?’ roep ik, en ik sla mijn armen om hem heen. Hij begraaft zijn gezicht in mijn hals en ik voel zijn lippen vochtig en open op mijn huid. Hij maakt een verstikt geluid in zijn keel.

‘Hé, hé,’ mompel ik zachtjes, en terwijl ik zijn wangen tussen mijn handen houdt, duw ik zijn gezicht zachtjes naar achteren zodat ik hem kan aankijken. Ik veeg zijn tranen weg. ‘Wat is er aan de hand?’

Hunter slaagt erin te bedaren. Hij kijkt me intens aan, bijna kwaad. Zijn lip trilt. Hij perst zijn lippen op elkaar alsof hij iets overweegt, alsof hij in de war is, dan buigt hij zich voorover en kust me. De vingers van zijn rechterhand verweven zich met het haar op mijn achterhoofd. Ik ben er zo aan gewend om Hunter zijn gang te laten gaan dat ik even niet reageer. Ik voel zijn tong in mijn mond.

‘Ho,’ mompel ik, en ik probeer aan de aanzienlijk sterkere Hunter te ontsnappen.

Zijn donkere ogen zijn nu zwart. Ze gaan speurend over mijn gezicht.

‘Wat doe je?’

Hij kijkt nors. ‘Je hoort me aardig te vinden.’

‘Hoor ik je aardig te vinden?’ zeg ik.

‘Je bent meer meisje dan jongen,’ mompelt Hunter, en ik besef dat hij erg dronken is. Ik heb geen idee hoe hij hierheen is gereden zonder een ongeluk te veroorzaken en hoe hij zijn ouders terug moet rijden. ‘Toen we opgroeiden, heb ik altijd gedacht... Max...’ fluistert hij. ‘Alsjeblieft, Max.’

‘Je bent... Hunter, je bent dronken.’

‘Ik was alleen zenuwachtig,’ mompelt hij. ‘Omdat ik wist dat ik jou zou zien. Alsjeblieft, Max.’

Hij buigt zich weer voorover, maar ik draai me een stukje af, zodat zijn lippen langs mijn wang strijken.

‘Ik ben geen homo. Het spijt me,’ zeg ik. Ik klink alsof ik hem smeek. ‘Het is niet erg als jij het bent, het is alleen... ik ben het niet.’

‘Dat hoeft je ook niet te zijn,’ zegt hij nuchter.

Ik kijk opzij en probeer daar even over na te denken, terwijl mijn mond het woord ‘wat’ vormt. ‘Eh...’ zeg ik ten slotte. ‘Maar... jij wel.’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Ik val niet op jongens. En ook niet op meisjes. Alleen op jou.’

‘Je moet niet naar huis rijden,’ zeg ik nerveus. ‘Je ziet er niet zo best uit.’

Hunter haalt zijn hand weg en zijn ogen worden wazig, maar het is een harde waas, zoals vorst op een autoruit in de winter. Ze zien er mat uit.

‘Hunter,’ fluister ik zachtjes. ‘Het spijt me.’

Hij kijkt me aan en strekt dan zijn handen uit naar mijn keel en grijpt me bij de nek. Het is niet echt agressief. Het is intiem, alsof we beste vrienden zijn, zoals vroeger. Hij kijkt me strak aan – ongeremd, woest. Ik staar naar hem als een dier, als een prooi die de bedoelingen van een roofdier peilt. Hij staart terug. Mijn ogen gaan even naar zijn borstkas. Hij is veel groter dan ik en veel steviger.

‘Ik ben hier de freak niet,’ gromt hij. ‘Met mij is niks mis. Er is iets mis met jou en jij bezorgt me dat gevoel.’

Ik kijk naar beneden en voel dat ik mijn onderlip naar voren steek omdat ik het beschamend vind dat hij mijn situatie ter sprake brengt.

‘Je hebt me altijd dat gevoel bezorgd,’ zegt hij. ‘Je geilt me op. Jij bent de freak. Ik ben geen... Ik ben geen...’

‘Homo?’ mompel ik.

‘Nee, dat ben ik niet, want jij bent niet eens... want jij bent...’

Zijn ogen dwalen over me heen. Hij ziet eruit alsof hij probeert te voorkomen dat hij een paniekaanval krijgt.

Ik til mijn arm op en leg een hand op zijn schouder om hem te kalmeren, en hij maakt daar gebruik van om zijn arm onder de mijne te schuiven, hem om mijn middel te slaan en me, met één snelle, makkelijke beweging, van een zittende positie plat op mijn rug te trekken. Hij schuift naar me toe en zoent me weer even voor hij mompelt: ‘Je

vindt het vast lekker. Ik zweer het je.'

Hij kijkt naar de deur, komt een stukje omhoog, maakt zijn riem los, terwijl hij op mijn rechterbeen leunt zodat ik het niet kan bewegen en duwt het andere been met zijn armen naar beneden. Het gebeurt zo snel dat ik intussen nog steeds medelijden met hem voel. Maar de toon van mijn stem verandert van troostend en zacht in plotselinge paniek.

'Hé! Wacht, wacht! Wat doe je?'

'Sst.' Hij sist waarschuwend. 'Je broer.'

Hij heeft het over Daniel, mijn broer, die bijna tien is en in de kamer naast de mijne slaapt. Nee, ik wil niet dat Daniel wakker wordt en ons hoort en nu binnenkomt. Terwijl ik daarover nadenk, heeft Hunter het dekbed met een snelle ruk van me af getrokken. Het komt tussen mijn lichaam en de muur rechts van me terecht. Hij knielt op mijn dijen, wat pijn doet, en pint me vast met zijn gewicht.

'Shit!' schreeuw ik, en ik bedek mezelf met mijn handen. 'Wat doe je nou, verdomme? Hunter! Ga van me af!'

'Hou je kop.' Hunter buigt naar voren, legt een hand op mijn mond en een hand in mijn nek en schudt me hard door elkaar, zodat ik het gevoel heb dat mijn hersenen tegen mijn schedel beuken, tot ik stil ben en mijn hoofd pijn doet. Hij buigt zich dicht naar mijn gezicht toe en zijn lippen strijken langs mijn huid. 'Hou je kop,' zegt hij weer, met een onzekere blik.

Hij haalt zijn handen weg en ik blijf liggen zonder me te bewegen, mijn handen nog bij mijn gezicht waar ik probeerde zijn greep op mijn nek los te maken. Ik hoest zacht als de lucht weer in mijn longen stroomt. Ik ben niet bang. Dit is Hunter. Ik weet nog hoe hij eruitzag toen hij vijf was. In mijn hoofd is hij vijf.

Ik lig stil. Ik voel me alsof mijn fysieke-zelf, mijn vermogen om me te bewegen, boven me zweeft. Ik voel me duizelig en licht. In mijn hoofd schreeuwt mijn hersen-zelf dat ik terug moet komen.

Dan komt het gevoel dat ik me in mijn eigen lichaam bevind terug. Ik adem het in met twee korte ademteugen en besef dat ik zo'n dertig seconden ademloos naar het plafond heb liggen staren, met mijn handen omhoog als een veroordeelde tegenover de politie. Ergens beneden op het bed wordt wat gemorreld. Ik kijk naar mijn middel.